

SUZANA: 'A GRENADE FELL AND SHE JUST LAY DOWN'

SUZANA: 'A GRENADE FELL AND SHE JUST LAY DOWN'

I was born in Sarajevo. Wherever I go I dream about that city. But then that damn war broke out. We fled down into the basement. We were there for four months without going out at all.

At last, we could finally go out. If you have been locked up for four months, the first thing you want to do to is to jump in puddles. Large water puddles, because the asphalt had been bombed to pieces. Then came the alarm. I was out with my best friend at the time. We were wearing red boots. Dungarees. Hoody and dotted t-shirt.

We were known to be quite mischievous. 'We have to run inside,' I cried, but she stayed there and jumped in the puddle.

A grenade fell and she just lay down in the puddle. I went in by myself and told my mum that my friend was boring; she just wants to stay in the puddle and sulk. My mum understood what had happened.

We took her down to the basement and buried her there.

I talked to her when she was dead: 'You know, I will live double. I will live for both you and me.'

Then we came to Sweden, and I experienced it as beautiful and solidary. But perhaps it was only my childish naivety. I walked around like a queen. Mum was so clever; she told me all Swedes smile at you because they want you to be here. One time, a lot of people gathered outside the refugee housing. I heard them shout 'Suzana! Suzana!', and I thought, shit, they have gathered for my sake! I walked around in the sea of people and greeted everyone. But apparently the name of the biggest political party in Sweden sounds like my name.

We went back to Bosnia and I missed cinnamon buns, hot dogs and the Christmas spirit.

We returned to Sweden and I missed the solidarity I experienced as a child.

Now I ask people: 'How have you been affected by Syrians who come here? Have you purchased fewer bananas? Shut off your electricity? Received worse medical care?' They usually reply that they haven't been affected personally.

So I ask: 'What is it you are critical of then? Why are you angry?'

SUZANA: "EN GRANAT FÖLL OCH HON BARA LA SIG NER"

Jag föddes i Sarajevo. Vart jag än går, så drömmer jag om den staden. Men så bröt det där jävla kriget ut. Vi flydde ner i källaren. Vi var där i fyra månader utan att gå ut alls.

Till slut kunde vi äntligen komma ut. Om du varit inlåst i fyra månader, så är det första du vill göra att hoppa i vattenpölar. Stora vattenpölar, för asfalten hade bombats sönder. Sedan kom larmet. Jag var ute med min bästa kompis då. Vi hade på oss röda stövlar. Hängslebyxor. Luvtröja och prickig t-shirt.

Vi var kända för att vara ganska busiga. "Vi måste springa in," ropade jag, men hon stod kvar och hoppade i vattenpölen.

En granat föll och hon bara lade sig ner i pölen. Jag gick in själv och sa till mamma att min kompis var tråkig; hon vill bara ligga kvar i pölen och tjura. Då fattade mamma vad som hade hänt.

Vi tog ner henne till källaren och begravde henne där.

Jag pratade med henne när hon var död, sa till henne: "Vet du, jag kommer att leva dubbelt. Jag kommer att leva för både dig och mig."

Sedan kom vi till Sverige, och jag upplevde det som vackert och solidariskt. Men det kanske bara var min barnsliga naivitet. Jag gick runt som en drottning. Mamma var så smart; hon sa till mig att alla svenskar ler mot dig för att de vill att du ska vara här. En gång samlades det jättemycket människor utanför flyktingboendet. Jag hörde att de skrek "Suzana! Suzana!", och jag tänkte, shit, de har samlats för min skull! Jag gick runt bland havet av människor och hälsade på alla. Men det största politiska partiet i Sverige låter visst som mitt namn.

Vi åkte tillbaka till Bosnien och jag saknade kanelbullar, korv med bröd och julstämningen.

Vi kom tillbaka till Sverige och jag saknade solidariteten som jag upplevde som barn.

Nu frågar jag människor: "På vilket sätt har du blivit påverkad av att syrier kommit hit? Har du köpt färre bananer? Stängt av elen? Fått sämre sjukvård?" De brukar svara: "Nej, personligen har jag inte påverkats."

Då frågar jag: "Vad är det du är kritisk mot då? Varför är du förbannad?"

MARWAN:

‘I GOT THIS LIFE AND THIS CHANCE’

MARWAN: ‘I GOT THIS LIFE AND THIS CHANCE’

Premiere night.

I’m super-excited and nervous at the same time, I feel fresh, like I was born to do this. I’m a drama queen and I’m about to act at the Royal Dramatic Theatre!

In the audience there are some people who mean a lot to me, like the family that took me in when I first got to Sweden. The show contains fragments of my life, everything I’ve been through. It’s mostly based on the interview with the Migration Agency, the agency that decides if you’ll get shelter or get kicked out of Sweden. You’re in an investigation room, it’s super-small and dreary, very stressful. You feel like you are between ice and fire in the meeting with the case officer.

The point of the show is to show more than statistics and numbers. It shows that refugees have stories, memories.

Based on my looks, people assume things. I have a lot of things that people don’t realise about me. I’m a feminist who loves heavy metal.

I don’t believe in borders or nationality, or in God. I believe in actions and integrity.

I’ve always been a curious person. One of the reasons why I came to Sweden was that it’s very diverse, something completely new, something that can give me new perspectives. Life is too short to waste on bullshit. I don’t know what’s going to happen after I die, but I got this life and this chance. I want to experience every moment of it. I’m not talking of partying or drugs, I want to learn things, meet people. My philosophy is that you only live once. YOLO.

MARWAN: "JAG HAR DET HÄR LIVET OCH DEN HÄR CHANSEN"

Premiärkväll.

Jag är jätteuppspelt och nervös på samma gång. Jag känner mig taggad, som att jag är född till att göra det här. Jag är en drama queen och ska snart spela på Kungliga Dramatiska Teatern!

I publiken finns människor som betyder mycket för mig, som familjen som tog emot mig när jag först kom till Sverige. Föreställningen innehåller fragment från mitt liv, allt jag varit med om. Det är mestadels baserat på intervjun med Migrationsverket, myndigheten som avgör om du får stanna eller blir utslängd från Sverige. Du är i ett förhörssrum, det är superlitet och tråkigt och väldigt stressande. Det känns som du befinner dig mellan is och eld när du träffar din handläggare.

Syftet med föreställningen är att visa mer än statistik och siffror. Den visar att flyktingar har berättelser, minnen.

Folk antar saker om mig, baserat på mitt utseende. Det finns många saker som människor inte tror om mig. Jag är en feminist som älskar heavy metal.

Jag tror inte på gränser eller nationalitet, eller på Gud. Jag tror på handling och integritet.

Jag har alltid varit en nyfiken person. Ett av skälen till att jag kom till Sverige var för att det är väldigt mångfacetterat, något helt nytt, något som kan ge mig nya perspektiv. Livet är för kort för att slösas bort på skit. Jag vet inte vad som kommer att hända efter att jag dör, men jag har det här livet och den här chansen. Jag vill uppleva varje sekund av det. Jag menar inte att festa och ta droger, jag vill lära mig saker, träffa människor. Min livsfilosofi är att man bara lever en gång. YOLO.

RUBEN AND FRANCIS: 'WE DIDN'T CHOOSE TO COME HERE'

RUBEN AND FRANCIS: 'WE DIDN'T CHOOSE TO COME HERE'

I will tell you about him. He was a friend of my brother's and my family liked him. When I first met him I was expecting something completely different. He sat there, long hair and a woolly hat. Ghastly shoes, a type of trainers with heels that were popular at the time.

But his honesty enticed me. He never lied and I liked that he gesticulated a lot. And his crazy eyes!

We fell in love. But then one day, the police came. They thought I was undocumented and grabbed me without me knowing why, and threw Ruben into another car. I didn't trust the police; I had escaped from a dictatorship and now I sat in the back seat of a Swedish police car. Me, two policemen and a plainclothes police officer.

It was a misunderstanding, but when I came back home to my family, my father had forgotten all the nice things he liked Ruben for, thought it was his fault that I had been to the police. I said: 'You know what, I won't stay.'

I collected my things in an IKEA bag and Ruben showed up and we walked through the snow away from there. It was cold and dark, my first winter in Sweden. I had a long purple shirt and a pink jacket. Ruben had his awful trainers with heels.

I left my dad. But it was worth it. Because somewhere, when I lost confidence in those who were my safety, when they failed to understand me, there was another person who didn't know me, who I knew I could trust.

I can't say that I found my home with Ruben. Home was always Chile. We always thought we would go back. We didn't choose to come here. We didn't choose Sweden because it was a good country. We ended up here, in a place where even the sky was different.

And then we had our children, and returning home felt more distant. Chile became like a ghost that was with us, but that we never returned to. We didn't want to expose our kids to the danger that our family had had to live through.

We have never been patriots, never wanted to show off symbols of our country. But we want to speak the language with our children, make them understand why we are here, that we are political refugees. We fled a dictatorship and teach them words like solidarity. It takes time to feel at home. But now we do.

RUBEN OCH FRANCIS: "VI VALDE INTE ATT KOMMA HIT"

Jag ska berätta om honom. Han var vän till min bror och min familj tyckte om honom. När jag träffade honom första gången förväntade jag mig något helt annat. Där satt han, i långt hår och mössa. Hemska skor, ett slags gympadojor med klack som var populära då.

Men hans ärlighet lockade mig. Han ljög aldrig och jag tyckte om att han gestikulerade så mycket. Och hans galna ögon!

Vi blev kära. Men så en dag kom polisen. De trodde att jag var papperslös och tog med mig utan att jag visste varför, och slängde in Ruben i en annan bil. Jag litade inte på polisen, jag hade flytt från en diktatur och nu satt jag där i baksätet på en svensk polisbil. Jag, två poliser och en civilpolis.

Det var ett missförstånd, men när jag kom tillbaka hem till min familj hade pappa glömt varför han tyckte om Ruben, trodde att det var hans fel att jag varit hos polisen. Jag sa: "Vet du vad, jag stannar inte kvar."

Jag stoppade mitt pick och pack i en Ikeapåse och Ruben dök upp och vi gick genom snön därifrån. Det var kallt och mörkt, min första vinter i Sverige. Jag hade en lång lila skjorta och en rosa jacka. Ruben hade sina hemska gympadojor med klack.

Jag lämnade pappa. Men det var värt det. För någonstans, när jag förlorade tilliten till dem som var min trygghet, när de inte förstod mig, så fanns det en annan person som inte kände mig, som jag visste att jag kunde lita på.

Jag kan inte säga att jag hittade hem med Ruben. Hem var alltid Chile, vi tänkte alltid att vi skulle åka tillbaka. Vi valde inte att komma hit. Vi valde inte Sverige för att det var ett bra land. Vi hamnade här, på en plats där till och med himlen var annorlunda.

Så kom barnen, och att återvända hem kändes längre bort. Chile blev som ett spöke som fanns med, men som vi aldrig kom tillbaka till. Vi ville inte utsätta barnen för faran som vår familj fått genomleva.

Vi har aldrig varit patrioter, aldrig velat visa upp symboler för vårt land. Men vi vill prata språket med våra barn, få dem att förstå varför vi är här, att vi är politiska flyktingar. Vi flydde från en diktatur och vi lär dem ord som solidaritet. Det tar tid att känna sig hemma. Men nu gör vi det.

FARZANA:

‘I DON’T KNOW WHERE MY DAD IS’

FARZANA: ‘I DON’T KNOW WHERE MY DAD IS’

I’ve learnt that eeny, meeny, miny, moe is important in Sweden when making decisions.

I sometimes like to play doctor or teacher – then I get to decide what everyone should do.

I don’t know where my dad is. He’s missing.

I like to play hide-and-seek.

FARZANA: ”JAG VET INTE VAR MIN PAPPA ÄR”

Jag har lärt mig att ole, dole, doff är viktigt i Sverige när man tar beslut.

Jag gillar att leka doktor eller lärare ibland – då får jag bestämma vad alla ska göra.

Jag vet inte var min pappa är. Han är försvunnen.

Jag gillar att leka kurragömma.

YALDA: 'I MISS MY MUM'

YALDA: 'I MISS MY MUM'

When I had a cold my mum used to get stressed, tuck me in, warm me some milk and feed me.

I have a cold now, but there's no one around me getting stressed or tucking me in or warming me milk.

I miss my family so much. I miss my mum.

You ask a lot of questions – do you even know what it's like to miss your mum?

I hope most of the time. That everything will be fine. It's hard to be alone, but there are many of us who are alone. We learn from each other. We must be strong.

YALDA: "JAG SAKNAR MIN MAMMA"

När jag var förkyld så brukade min mamma stressa upp sig, bädda ner mig, värma mjölk till mig och mata mig.

Jag är förkyld nu, men det finns ingen här som stressar upp sig eller bäddar ner mig eller värmer mjölk till mig.

Jag saknar min familj så mycket. Jag saknar min mamma.

Du ställer massa frågor, vet du ens hur det är att sakna sin mamma?

Jag hoppas mest hela tiden. Att allt ska bli bra. Det är svårt att vara ensam, men vi är många som är ensamma. Vi lär oss av varandra. Vi måste vara starka.

ESTHER: 'I ALWAYS FIGHT FOR PEOPLE'

ESTHER: 'I ALWAYS FIGHT FOR PEOPLE'

Everyone wants me to adapt to them in this country. They don't understand what I've been through. Those of us who are forced to flee experience things we never thought we would have to. Many of us need to get extra help and meet people who understand what we've been through and where we come from.

I'm going to work with human rights in the future – I'm sure of it. I want to work for refugees, for gender equality and the right to be who you want.

I don't like it when someone tries to change who I am.

Who I am?

I love to dance. I always fight for people. I try to laugh at all my problems. I am strong.

ESTHER: "JAG SLÅSS ALLTID FÖR MÄNNISKOR"

Alla vill att jag ska anpassa mig till dem i detta land. De förstår inte vad jag har varit med om. Vi som tvingas fly upplever saker vi aldrig trodde vi skulle behöva. Många av oss behöver få extra hjälp och möta människor som förstår vad vi gått igenom och var vi kommer ifrån. Jag kommer att jobba med mänskliga rättigheter i framtiden – det är jag säker på. Jag vill jobba för flyktingar, för jämställdhet och för rätten att få vara den du vill.

Jag gillar inte när någon försöker förändra den jag är.

Vem jag är?

Jag älskar att dansa. Jag slåss alltid för människor. Jag försöker skratta åt alla mina problem. Jag är stark.

MOULHAM:

‘I WANT TO REPRESENT SWEDEN’

MOULHAM: ‘I WANT TO REPRESENT SWEDEN’

I was a champion in Syria. Me and my teammates won a lot. But then the war came. We ended up in different places in Europe and I hadn't seen them since we fled. But as my water polo team in Sweden was about to play in a cup I managed to bring my old teammates here and we had like a refugee team playing in the cup. It was one of the best days of my life.

I wasn't able to represent Syria in the World Championships. Now I have a new land, Sweden. I want to represent it.

Everyone has a passion. Mine is water polo.

MOULHAM: "JAG VILL REPRESENTERA SVERIGE"

Jag var en vinnare i Syrien. Jag och mina lagkamrater vann ofta. Men sedan kom kriget. Vi hamnade på olika platser i Europa och jag hade inte träffat dem sedan vi flydde. Men när mitt vattenpololag i Sverige skulle delta i en turnering, lyckades jag samla ihop mina gamla lagkamrater här så att vi kunde spela som ett flyktinglag i turneringen. Det var en av de bästa dagarna i mitt liv.

Jag kunde inte representera Syrien i VM. Nu har jag ett nytt land, Sverige. Det vill jag representera.

Alla har en passion. Min är vattenpolo.

YASMIN: 'I WEAR THIS BECAUSE I CHOOSE TO'

YASMIN: 'I WEAR THIS BECAUSE I CHOOSE TO'

Today's the National Day here in Sweden. We'll sit near the Royal Palace, study the language and watch the celebrations.

Everyone around me is eating fika. But Ramadan began for me today. I will fast for thirty days. It makes me feel at peace.

On the subway ride here a guy told me to take off my scarf. He asked me: 'Why does a cute girl like you wear that?'

I said: 'I wear this because I choose to.'

I'm at peace.

YASMIN: "JAG BÄR DEN FÖR ATT JAG VÄLJER ATT GÖRA DET"

Det är Sveriges nationaldag i dag. Vi sitter i närheten av det kungliga slottet för att plugga svenska och titta på firandet.

Alla runt omkring mig fikar. Men för mig började ramadan i dag. Jag kommer att fasta i 30 dagar. Det får mig att känna frid.

En kille på tunnelbanan på vägen hit sa åt mig att ta av mig min slöja. Han frågade: "Varför har en söt tjej som du den där?"

Jag svarade: "Jag bär den för att jag väljer att göra det."

Jag känner mig fridfull.

ASHEK AND RAJEEB: 'WE WAIT FOR A NEW BEGINNING'

ASHEK AND RAJEEB: 'WE WAIT FOR A NEW BEGINNING'

It was a lovely day. I was walking around in a botanical garden. Then suddenly, I got a text: 'I've been taken in by the police. If I'm not out by tonight, inform everyone.'

I felt completely lifeless. The whole garden went grey. All the flowers lost their colours. It felt hopeless.

I've always been torn between the feelings of pride and fear for Rajeeb, because he's so outspoken, he's considered one of the first open gay men in our country.

I didn't believe in love at first sight until I met him. I never believed that love could feel so organic, so real. Everything about him was so honest and meaningful. But our relationship is not accepted where we come from, neither by law nor by society.

Last spring, two of our friends in Bangladesh got killed because they were gay and were fighting for our rights. I feared that it could happen to him as well.

He stayed for as long as he could to help others who were in danger. I told him all the time to get out, get out, so that we could live a secure life together. By luck, we ended up in Sweden and decided to apply for asylum.

Bangladesh was fun, friends, happiness and home for us. All that was taken away. Now we wait for a new beginning.

ASHEK OCH RAJEEB: "VI VÄNTAR PÅ EN NY START"

Det var en underbar dag. Jag promenerade i en botanisk trädgård. Plötsligt fick jag ett sms där det stod: "Jag har gripits av polisen. Om jag inte är ute i kväll, informera alla."

Jag kände mig helt livlös. Hela trädgården blev grå. Alla blommorna förlorade sin färg. Det kändes hopplöst.

Jag har alltid slitits mellan känslan av stolthet och oro för Rajeeb, för att han är så frispråkig. Han var en av de första öppet homosexuella männen i vårt land.

Jag trodde inte på kärlek vid första ögonblicket förrän jag träffade honom. Jag trodde aldrig att kärlek kunde kännas så organisk, så äkta. Allt med honom är så ärligt och meningsfullt. Men vårt förhållande är inte accepterat där vi kommer ifrån, varken av lagen eller av samhället.

Förra våren dödades två av våra vänner i Bangladesh för att de var homosexuella och kämpade för våra rättigheter. Jag var rädd att det skulle hända honom också.

Han stannade kvar så länge han kunde för att hjälpa andra i fara. Jag försökte hela tiden få honom att fly, fly så att vi kunde leva ett liv i trygghet tillsammans. Av ren tur hamnade vi i Sverige och bestämde oss för att söka asyl.

Bangladesh var nöjen, vänner, glädje och hemma för oss. Allt det togs ifrån oss. Nu väntar vi på en ny start.

MOUBARAK:

‘DARFUR UNITED HAS MOVED TO SWEDEN’

MOUBARAK: ‘DARFUR UNITED HAS MOVED TO SWEDEN’

An American charity came to the refugee camp in Chad. They told us: ‘We are going to try to win the World Cup for minorities in Sweden.’ We lost four out of four matches, conceded 61 goals, but we got to meet great people from all over the world.

It was dark when we sneaked out of the hotel. The last night of the tournament. We took a taxi, gave the driver all the money we had. Ten thousand Swedish crowns. We told him to drive us to the Migration Agency in Gävle. We thought that was the only office of the Migration Agency in Sweden, 390 kilometres from where we were.

Us players thought it was much better to flee by plane. Otherwise you have to pay a lot of money and walk too long, take risks across the Mediterranean.

We were lucky. We were notified that we could stay in Sweden a few days before Christmas Eve. Now we want to live in a house together, practise football, sleep and eat together. Life will be good.

So now Darfur United, the football team that was started in the refugee camp in Chad, has moved to Sweden, since we all fled to here.

MOUBARAK: "DARFUR UNITED HAR FLYTTAT TILL SVERIGE"

Det kom en amerikansk välgörenhetsorganisation till flyktinglägret i Tchad. De sa till oss: "Vi ska åka och försöka vinna fotbolls-VM för minoriteter i Sverige." Vi förlorade fyra av fyra matcher, släppte in 61 mål, men vi fick träffa fantastiska människor från hela världen.

Det var mörkt när vi smög ut från hotellet. Sista natten på turneringen. Vi tog en taxi, gav chauffören alla pengar vi hade. 10 000 kronor. Vi sa till honom: "Kör oss till Migrationsverket i Gävle!" Vi trodde att det var Migrationsverkets enda kontor i Sverige, 390 kilometer från oss.

Vi spelare tänkte att det är mycket bättre att fly med flygplan. Annars måste man betala för mycket pengar och gå för mycket, riskera för mycket när man tar sig över Medelhavet.

Vi hade tur. Vi fick beskedet att vi får stanna i Sverige några dagar före julafton. Nu vill vi bo i ett hus tillsammans, träna fotboll, sova och äta tillsammans. Livet kommer att bli bra.

Nu har Darfur United, fotbollslaget som bildades där i flyktinglägret i Tchad, flyttat till Sverige, eftersom vi alla flydde hit.

NADJA:

‘WE CAN’T CLOSE BORDERS AND RESTRICT RIGHTS’

NADJA: ‘WE CAN’T CLOSE BORDERS AND RESTRICT RIGHTS’

I recently started to be called an activist. Why now, when I have worked on these issues for over seven years as a lawyer?

I meet families with apathetic children, children who have been tube-fed for months and years without ever getting the opportunity to stay.

I meet fathers who have left their families behind and sought asylum in the hope of finding a place where they can stay, a country where they can reunite with their children.

In my utopia, people had not even had to flee their home countries. But in the world we live in today, with so many people on the run, we can’t close borders and restrict rights, as one country after another does.

We are in a state of emergency, and that affects not only those who are fleeing, but also us.

Sweden has made the refugee rules stricter in the past year. Now we are among the strictest in Europe when it comes to denying families the right to be reunited. At the same time, Sweden is bound by the European Convention, which guarantees everyone the right to family life.

As a lawyer, it is my duty to exhibit what is right or wrong. If people choose to call me an activist, then sure. I take it as a compliment.

NADJA: "VI KAN INTE STÄNGA GRÄNSER OCH INSKRÄNKA RÄTTIGHETER"

Jag har nyligen börjat kallas för aktivist. Varför nu, när jag jobbat med dessa frågor i över sju års tid som advokat?

Jag möter familjer med apatiska barn, barn som sondmatats i månader och år utan att någonsin lyckats få möjlighet att stanna.

Jag möter pappor som har lämnat sina familjer bakom sig och sökt asyl i hopp om att hitta en plats där de kan slå sig till ro, ett land där de kan återförenas med sina barn.

I min utopi hade människor inte ens behövt fly från sina hemländer. Men i världen vi lever i i dag med så många människor på flykt, kan vi inte stänga gränser och inskränka rättigheter, som land efter land gör.

Det råder undantagstillstånd, och det drabbar inte bara dem som flyr, utan också oss.

Sverige har skärpt reglerna för flyktingar det senaste året. Nu är vi bland de striktaste i Europa när det gäller att neka familjer rätten att återförenas. Samtidigt är Sverige bundet av Europakonventionen, som garanterar var och en rätten till familjeliv.

Som advokat är det min skyldighet att visa vad som är rätt eller fel. Vill man då kalla mig aktivist, så javisst. Jag tar det som en komplimang.

CARLOS:

‘ALL MY SON HAD TO DO WAS TO BE BORN IN A SAFE COUNTRY’

CARLOS: ‘ALL MY SON HAD TO DO WAS TO BE BORN IN A SAFE COUNTRY’

I have become the father of a child who received his personal identification number right away.

I was shocked, and asked the midwives how getting a personal identification number can go so swiftly. These are numbers that I have struggled to get, and that many others who are fleeing are struggling to get, but all my son had to do was to be born in a safe country.

CARLOS: "ALLT MIN SON BEHÖVDE GÖRA VAR ATT FÖDAS I ETT SÄKERT LAND"

Jag har blivit pappa till ett barn som fick personnummer direkt.

Jag blev chockad, frågade barnmorskorna hur det kan gå så snabbt att få ett personnummer. Det här är siffror som jag har kämpat för att få, och som många andra på flykt kämpar för att få, men allt min son behövde göra var att födas i ett säkert land.

SABAH AND SALMA: 'PEOPLE HERE ARE MOSTLY OPEN-MINDED'

SABAH AND SALMA: 'PEOPLE HERE ARE MOSTLY OPEN-MINDED'

Kebbe is my favourite dish. The mix of bulgur and meat is amazing, and you can fry, grill or bake it. We serve it with yoghurt.

We opened our restaurant called Damaskus six months ago. Neither of us had worked in a kitchen before, but my mother's food is so good at home so we thought we could serve it to others as well. A lot of us are new in this country, so with our Syrian food we wanted people to get a feeling of home in Sweden.

People here are mostly open-minded; they don't care who you are or what you are as long as you are a good person and don't harm anyone. You can be whoever you want to be, do whatever you want, you can go crazy. Or just like dye your hair in a strange colour like me.

SABAH OCH SALMA: "DE FLESTA MÄNNISKORNA HÄR ÄR ÖPPENSINNADE"

Kebbe är min favoriträtt. Blandningen av bulgur och kött är underbar, och man kan steka, grilla eller tillaga den i ugn. Vi serverar den med yoghurt.

Vi öppnade vår restaurang "Damaskus" för sex månader sedan. Ingen av oss hade arbetat i kök tidigare, men min mammas mat är så god hemma att vi tänkte att vi kunde servera den till andra också. Många av oss är nya i det här landet, så med vår syriska mat ville vi skapa en hemkänsla i Sverige.

De flesta människor här är öppensinnade; de bryr sig inte om vem du är eller vad du är, så länge du är en bra person och inte skadar andra. Du kan vara precis den du vill, göra precis vad du vill, göra galna saker. Eller bara färga håret i en konstig färg, som jag.

SAMAD: 'LONELINESS IS MY BIGGEST ENEMY'

SAMAD: 'LONELINESS IS MY BIGGEST ENEMY'

I will tell you about loneliness: it is my biggest enemy. When I first came to Sweden, I fought it all the time, trying to conquer it.

In my home country I had a large social network. Family, neighbours and friends. I left all that behind when I fled to Sweden alone.

Once, when I had nowhere to go, a Swedish friend of mine said that I could borrow her family's cabin in the woods. It made me angry with her – was I to be in the woods all alone? My understanding was that only crazy people spent time in the woods by themselves. But gradually I began to understand that we all need to be alone sometimes, to go over things.

But seeking contact will always be a part of my life. I will always want to have humanity close to me.

SAMAD: "ENSAMHETEN ÄR MIN STÖRSTA FIENDE"

Jag ska berätta om ensamheten: den är min största fiende. När jag kom till Sverige, stred jag mot den hela tiden, försökte besegra den.

I mitt hemland hade jag ett stort socialt nätverk. Familj, grannar och vänner. Allt det lämnade jag bakom mig när jag flydde ensam till Sverige.

Vid ett tillfälle, när jag inte hade någonstans att bo, sa en svensk vän till mig att jag fick låna hennes familjs stuga i skogen. Jag blev arg på henne – skulle jag vara i skogen ensam? Jag trodde att det bara var galningar som var i skogen ensamma. Men så småningom började jag förstå att vi alla behöver vara ensamma ibland, tänka igenom saker för oss själva.

Men att söka kontakt kommer alltid att vara en del av mitt liv. Jag kommer alltid att vilja ha mänskligheten nära mig.

IBRAHIM:

‘I HAVE RECEIVED A RESIDENCE PERMIT’

IBRAHIM: ‘I HAVE RECEIVED A RESIDENCE PERMIT’

I’m late. I have just met with officers at the Migration Agency. The match has already started. I run up to my coach, say that I can jump into the game right away without changing clothes. After one minute, during the first attack, I shoot the ball hard into the net. I run up to my teammates, celebrating, screaming that I have received a residence permit in Sweden. That’s why I’m late. This is the highlight of my life.

All of the players in Flyttfågeln FC (‘migratory bird FC’) are underage migrants from different countries who have come here without parents. We are all friends. I hope that all my friends will be allowed to stay in Sweden.

IBRAHIM: "JAG HAR FÅTT UPPEHÅLLSTILLSTÅND"

Jag är sen. Jag har varit och träffat handläggare på Migrationsverket. Matchen har redan börjat. Jag springer fram till min tränare, säger att jag kan hoppa in direkt i matchen utan att byta om. Efter en minut, vid första anfallet, så skjuter jag bollen stenhårt i mål. Jag springer fram till mina lagkamrater, firar, skriker att jag har fått uppehållstillstånd i Sverige. Att det var därför jag var sen. Det här är höjdpunkten i mitt liv.

Alla i Flyttfågeln FC är ensamkommande från flera länder; vi är alla vänner. Jag hoppas att alla mina vänner kommer att få stanna i Sverige.

AZAD:

‘WE ALL WAKE UP UNDER THE SAME ROOF’

AZAD: ‘WE ALL WAKE UP UNDER THE SAME ROOF’

The war began. My wife and my kids left Aleppo early, but I stayed. I didn’t want to leave my clothing factory. I had 25 employees, and I felt a great responsibility to them.

I kept thinking that the war will end soon, but as time passed, it only got worse. I remember one day in the factory, when I was about to finish up a big order of traditional dresses, a bomb fell down just a few meters from me. I had to leave.

I was apart from my family for three years. We used to think that we had left it all: our apartment, our city, our food. But now, we all wake up under the same roof. Other refugees have suffered a worse fate.

Pictured: Mohammad, Jendara, Azad, Baland and Nesrin.

AZAD: "VI VAKNAR ALLIHOP UNDER SAMMA TAK"

Kriget började. Min fru och mina barn lämnade Aleppo tidigt, men jag stannade kvar. Jag ville inte lämna min klädfabrik. Jag hade 25 anställda och kände ett stort ansvar för dem.

Jag tänkte hela tiden att kriget snart skulle vara slut, men allteftersom tiden gick blev det bara värre. Jag minns en dag i fabriken, när jag precis höll på att slutföra en stor beställning med traditionella klänningar – då föll en bomb bara några meter från mig. Jag var tvungen att fly.

Jag var ifrån min familj i tre år. Vi brukade tänka att vi hade lämnat allt: vår lägenhet, vår stad, vår mat. Men nu vaknar vi allihop under samma tak. Andra flyktingar har inte haft samma tur.

På bilden: Mohammad, Jendara, Azad, Baland och Nesrin.

OUSMAN:

‘I SOMETIMES WORK IN FRONT OF AN AUDIENCE’

OUSMAN: ‘I SOMETIMES WORK IN FRONT OF AN AUDIENCE’

I was born to weave. In Gambia I always did it outdoors. I put the loom together myself, every little part of it. In Sweden I have continued to weave outdoors as much as I can – it fascinates a lot of people, so I sometimes work in front of an audience.

I work with traditional West African patterns, making runners, jumpers and rugs. At times, someone will complain that the loom leaves indents on the lawn. It’s a little bit typically Swedish, hah!

OUSMAN: "IBLAND JOBBAR JAG MED PUBLIK"

Jag är född till att väva. Jag gjorde det alltid utomhus i Gambia. Jag bygger ihop vävstolen själv, varenda liten bit av den. I Sverige har jag fortsatt väva utomhus så gott jag kan – det är många som blir fascinerade, så jag jobbar ibland med publik.

Jag jobbar med traditionella västafrikanska mönster, gör löpare, tröjor och mattor. Ibland är det någon som klagar över att vävstolen lämnar hål i marken efter sig i gräsmattan. Det är lite typiskt svenskt, haha!

LEYLA AND MUHABBAT: 'MY DAUGHTER CAN PLAY SEVEN INSTRUMENTS'

LEYLA AND MUHABBAT: 'MY DAUGHTER CAN PLAY SEVEN INSTRUMENTS'

Before I could crawl, I would strike the dinner table, hard, pretending it was a piano.

Before I could speak, I sang. It was just in me.

I was a famous conductor in my home country. I was a teacher of ballet, theatre and music.

All of my children are musicians. My daughter can play seven instruments.

I never thought we would have to flee. I'm not young. It's not easy to learn a new language. But I got a job as a music teacher here. Music is the language I can speak all over the world.

LEYLA OCH MUHABBAT: "MIN DOTTER KAN SPELA SJU INSTRUMENT"

Innan jag kunde krypa, slog jag hårt mot matbordet, låtsades att det var ett piano.

Innan jag kunde prata, sjöng jag. Det fanns bara inom mig.

Jag var en känd dirigent i mitt hemland. Jag var lärare i balett, teater och musik.

Alla mina barn är musiker. Min dotter kan spela sju instrument.

Jag trodde aldrig att vi skulle behöva fly. Jag är inte ung. Det är inte lätt att lära sig ett nytt språk. Men jag fick jobb som musiklärare här. Musik är det språk jag kan tala över hela världen.

SAMIRA:

‘I LIMIT MYSELF AND MY EMOTIONS’

SAMIRA: ‘I LIMIT MYSELF AND MY EMOTIONS’

I am Samira. What do you want to know?

I am a political refugee. I guess you could call me a communist.

I used to cry every night. But then I found dancing.

I didn't know how to do it, but the music had a very strong effect on me and I just let my body decide. So, instead of crying every night, I started to dance every night.

I've waited. I'm waiting. For four years. I could've done a master's degree twice if I had got the residence permit directly.

You don't really want to wait for anything in your life. I mean, you don't want to wait for your food to get ready. You just want to eat.

Everything changed in these four years for me.

First it was just confusion.

Then it was just hate.

Now I love the people I'm surrounded by, but I don't want to fall in love, though. I limit myself and my emotions.

I don't want to ask anyone for help. I want to be strong, independent. I want to carry the heavy bag that is my life on my own.

SAMIRA: "JAG BEGRÄNSAR MIG SJÄLV OCH MINA KÄNSLOR"

Jag är Samira. Vad vill du veta?

Jag är en politisk flykting. Jag antar att du kan kalla mig kommunist.

Jag brukade gråta varje kväll. Men sedan började jag dansa.

Jag visste inte hur man skulle göra, men musiken hade en väldigt stark inverkan på mig så jag lät bara min kropp styra. Så, i stället för att gråta varje kväll började jag dansa varje kväll.

Jag har väntat. Jag väntar. I fyra år. Jag skulle ha kunnat ta två masterexamen, om jag hade fått mitt uppehållstillstånd direkt.

Man vill egentligen inte vänta på någonting alls i livet. Jag menar, man vill inte vänta på att maten ska bli klar. Man vill bara äta.

Allt har förändrats under de här fyra åren.

Först var det bara förvirring.

Sedan var det bara hat.

Nu älskar jag människorna omkring mig, men jag vill inte blir kär. Jag begränsar mig själv och mina känslor.

Jag vill inte be om hjälp. Jag vill vara stark, självständig. Jag vill bära den tunga väskan som är mitt liv själv.

YAMA AND AISHA: 'WE GOT THE DECISION THAT WE COULDN'T STAY'

YAMA AND AISHA: 'WE GOT THE DECISION THAT WE COULDN'T STAY'

I will tell you about her. I saw her in a bank and tried to sign with my hands for her to call me.

She didn't call.

I saw her again, but I couldn't speak to her.

I saw her a third time, and wrote my number on a note that I threw to the ground.

A few days later she called. We talked and talked and talked. She was hiding. She wasn't supposed to speak to me because she was promised to someone else.

But she did. She is brave. Because we loved each other. So we fled our country.

She was happy then, and we had fun together for some time. We had children. And then we got the decision that we couldn't stay in Sweden.

Since then she has felt worse each day. Some days she doesn't have the energy to be with the children at all.

YAMA OCH AISHA: "VI HAR FÅTT BESKED ATT VI INTE FÅR STANNA I SVERIGE"

Jag ska berätta om henne. Jag såg henne på en bank och försökte teckna med händerna att hon skulle ringa mig.

Hon ringde inte.

Jag såg henne igen, men jag kunde inte tala med henne.

Jag såg henne en tredje gång och skrev mitt nummer på en lapp, som jag slängde på marken.

Några dagar senare ringde hon. Vi pratade och pratade och pratade. Hon gömde sig, fick egentligen inte tala med mig eftersom hon var bortlovad.

Men hon gjorde det – hon är modig. För vi älskade varandra. Så vi flydde från vårt land.

Hon var glad då, och vi hade roligt ihop under en tid. Barnen kom. Och sedan beskedet om att vi inte får stanna i Sverige.

Sedan dess har hon mått sämre och sämre för varje dag. Ibland orkar hon inte vara med barnen alls.

TINA:

‘WE FOUNDED REFUGEES WELCOME STOCKHOLM’

TINA: ‘WE FOUNDED REFUGEES WELCOME STOCKHOLM’

I head for the central station in Stockholm. I have a paper bag filled to the brim with chocolate bars, thinking that I will only help out for a while. But it was total chaos, no clear organisation.

Every hour a train with migrants arrived. They were either going to stay in Stockholm or continue on, and we helped them with translations, train tickets and food.

I tried to coordinate everyone; it became my role. I didn't sleep, more like collapsed in my bed at home.

The chocolate bars ran out the first day, but I ended up staying for weeks. We founded Refugees Welcome Stockholm and made sure refugees who came to Stockholm met with volunteers who could help them.

I was there from five in the morning until two at night almost every day. If I didn't stay there for as long as I could, then how could I motivate others to stay and help out?

I opted out of my other life, the one outside the train station, including my master's studies in political science. You can't study the theoretical while there's a humanitarian disaster going on.

When my mother and I fled – I remember – we were dropped off in the desert, and the first thing we encountered was the volunteers who picked us up by car. They saved my life. So now I feel compelled to do what I can for those fleeing today. If you always think about giving back, you close the circle. Yesterday I was the one who fled, tomorrow it could be you.

TINA: "VI GRUNDADE REFUGEES WELCOME STOCKHOLM"

Jag åker till Centralstationen i Stockholm. Jag har en papperskasse fylld till toppen med kexchoklad, och tänker att jag bara ska hjälpa till en stund. Men det var totalt kaos där, ingen tydlig organisering.

Varje timme kom det ett tåg med flyktingar, som antingen skulle stanna i Stockholm eller åka vidare, och vi hjälpte dem att tolka, med resebiljetter och med mat.

Jag försökte samordna alla; det blev min roll. Jag sov inte, jag föll mer ihop i sängen hemma.

Kexchokladen tog slut på en dag, men jag stannade kvar i veckor. Vi grundade Refugees Welcome Stockholm och såg till så att flyktingar som kom till Stockholm fick möta volontärer som kunde hjälpa dem.

Jag var där från fem på morgonen till två på natten nästan varje dag. Om jag inte var på plats så mycket jag kunde, hur kunde jag då motivera andra att vara där och hjälpa?

Jag valde bort mitt andra liv, det utanför Centralstationen, inklusive masterstudierna i statsvetenskap. Det går inte att läsa teorier när det samtidigt pågår en humanitär katastrof.

När mamma och jag flydde – jag kommer ihåg – vandrade vi genom öknen, och det första vi mötte var volontärer som plockade upp oss med bil. De räddade mitt liv. Därför känner jag mig tvungen att göra vad jag kan för dem som flyr i dag. Om man alltid tänker på att ge tillbaka, så blir det en fullständig cirkel. I går var det jag som flydde, i morgon kan det vara du.